

РЕШЕНИЕ

№ 371

София, 19 май 2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори октомври две хиляди и петнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕРОНИКА ИМОВА

ЧЛЕНОВЕ: СЕВДАЛИН МАВРОВ

ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при секретаря Иванка Илиева

и в присъствието на прокурора Искра Чобанова

като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 844/2015 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест и жалби срещу въззивно решение № 319 от 21.08.2014 г., постановено по в.н.о.х.д. № 941/12 г. по описа на Софийски апелативен съд, както следва:

- протест на Софийска апелативна прокуратура, с който се релевират трите касационни основания по чл.348, ал.1, т. 1 - 3 от НПК, като се прави искане за отмяна на решението в частта, с която е потвърдена оправдателната присъда на Софийски градски съд; в частта, с която са намалени наказанията, наложени на подсъдимите З. И. И., М. П. В., Р. Р. И.; в частта, с която са потвърдени наложените от първоинстанционния съд наказания на останалите подсъдими. Заявената с протеста явна несправедливост на наложените наказания (стр. 13-16) на З. И., М. В. и Р. И. е подкрепена с доводи, че при липса на поведение от страна на държавните власти, което да е довело до прекомерна продължителност на наказателния процес, подсъдимите не следва да бъдат компенсирани с намаляване на наказанията им, като последните не отговарят на целите на генералната и индивидуална превенция; не са налице изключителни или многобройни смекчаващи вината обстоятелства за Р. И., които да обуславят приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. По отношение наказанията на останалите подсъдими - недооценени са останали високата степен на обществена опасност на деянията и на дейците, мащаба на дейност на групата и степента на нейната организираност; не са отчетени отегчаващи обстоятелства по отношение на подсъдимия В.; предходното осъждане на подсъдимия К. за идентично престъпление; предходното осъждане на подсъдимия Д. и мястото му в групата; подценяване мястото в групата на подсъдимите Е., Д., А. и Т., както и обстоятелството, че у последния са били намерени и неистински документи за самоличност; надценяване психическото заболяване на подсъдимия С. като смекчаващото вината обстоятелство и пренебрегване на обстоятелството, че деянията, за които е обвинен са извършени в изпитателния срок на предходно осъждане. Искането за отмяна на протестираното решение в частта, с която е потвърдена оправдателната присъда на Софийски градски съд (стр. 8-13) е мотивирано с допуснати от въззивния съд съществени процесуални нарушения във връзка с разкриването на обективната истина по делото и при формиране вътрешното убеждение на съда, довели до погрешни изводи относно извършването на деянията и авторството им; едностранчиво и превратно тълкуване на доказателствата в разрез с изискването на разпоредбите на чл. 107, ал. 5 от НПК, както и дерогиране на доказателства като показанията на свидетелите Д. В., Т. Г., необсъдени ведно с тези на свидетелите Б., П., Д., М. и анонимните свидетели № 2 и № 4.; необсъждане показанията на пострадалия С. ведно с тези на свидетелите Я. и В.; negliжиране показанията на свидетелите С. и Б.; необсъдени СРС-та по отношение на подсъдимия В. и неустановяване държане или разпространение на наркотични вещества от членовете на неговото домакинство; игнориране на СРС по отношение на подсъдимия И., В., А., Й. и Х.; липса на анализ на показанията на свидетелите Г., М., П. и Б.; необсъдени показания на свидетелите относно обвиненията на подсъдимите Г. П. и Ю. З.; пренебрегнато разпознаване на подсъдимия Ф. Х. от свидетеля Г.; игнорирани обяснения на подсъдимия В. К. и намереното у него наркотично вещество във форма, предназначена за разпространение;

- жалба от адв. М. Т. - защитник на подсъдимите З. И. И., И. Г. В., Д. Л. К. и Е. П. Е., с доводи за допуснати нарушения на материалния и процесуален закон, явна несправедливост на наложените наказания, и искане за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото на САС за ново разглеждане от друг състав. Подадените от посочените четирима подсъдими касационни жалби и представеното в срока по чл. 351, ал. 3 от НПК общо допълнение, доколкото са изготвени от един и същи защитник и със сходни доводи в подкрепа на посочените основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК, следва да бъдат разгледани общо. За всеки от тях, във връзка с обвинението по чл. 321 от НК, защитата сочи недоказаност; липса на собствен доказателствен анализ от въззивния съд; липса на отговор по направените пред същата инстанция възражения, по – конкретно във връзка с нарушеното право на защита на двама от подсъдимите, представлявани от един и същи защитник при противоречиви интереси, което е процесуално нарушение от категорията на абсолютните, допуснато в съдебната фаза на процеса, видно от протоколите от съдебните заседания на първоинстанционния съд, проведени на 07.04.2011 г. и на 16.06.2011 г.; цитира се съдебна практика (Решение № 5 от 07.02.2012 г. по н.д. № 2965/2011 г. на III н.о. и Решение № 442 от 18.11.2013 г. по н.д. № 1443/2013 г. на III н.о., погрешно посочено в допълнението към жалбите с № 422) във връзка с наличието на противоречиви интереси между подсъдимите, когато някои от тях се признават за виновни по обвинението и дават показания, а други – отричат авторството на деянието, какъвто е, според защитата, и настоящия случай; липса на отговор по направените възражения във връзка с нарушения в обвинителния акт – описване спрямо едни и същи субекти на различни правни структури за едни и същи деяния, подведени по два различни текста – чл. 321 и чл. 321а от НК; необсъждане и немотивиран отказ да бъдат кредитирани показанията на свидетеля Т. Г., дадени пред Софийски апелативен съд; необсъждане показанията на свидетеля Й. Н. пред въззивния съд и приложената в секретните материали по делото негова докладна с характер на писмен документ; липса на отговор по направените възражения относно противоречията в показанията на свидетелите Г., В., Б. и С. /приобщени чрез прочитането им по реда на чл. 281 от НПК/; явната несправедливост на наложеното на подсъдимия З. И. наказание е обоснована с изключително тежкото му здравословно състояние, необходимостта от провеждане на допълнителни операции в чужбина, отлагането им поради обстоятелството, че И. в продължение на шест години – от февруари 2009 г. търпи мярка за неотклонение „Задържане под стража” и „Домашен арест”. Прекомерността на наказанието се мотивира и с изтеклия дълъг период от време за разглеждане на делото, с несъответствието му с целите по чл.36 от НК, обществената опасност на подсъдимия и деянието; за несправедливи защитата намира наложените на подсъдимите В., К. и Е. наказания, тъй като при определянето им не са отчетени изминалия период от време и константната практика на ВКС по приложението на чл. 55 от НК, целите на генералната и личната превенция, обществената опасност на деянията и дейците;

- жалба от адв. И. З. – И. - служебен защитник на подсъдимия С. Е. Д. с доводи в подкрепа на всички касационни основания и искания в условията на алтернативност- за отмяна на обжалваното решение, връщане на делото за ново разглеждане от САС или приложение на чл. 66 от НК по отношение на наложеното на този подсъдим наказание. Оплакванията за допуснати нарушения на процесуалните правила, довели до неправилно приложение на закона, са подкрепени с доводи за липса на анализ на доказателствения материал; неоснователно кредитиране показанията на свидетеля В. и обясненията на Д., дадени в досъдебното производство под натиск от страна на разследващите и приобщени по реда на чл. 279, ал. 3 от НПК, от които подсъдимият се е отрекъл в съдебно заседание на 13.12.2011 г. на Софийски градски съд; неотстранени от инстанциите противоречия в свидетелските показания; неизяснени място на деянието и дейност на подсъдимия по умишлено участие в организирана престъпна група, която да осъществява състава на престъплението по чл. 321 от НК; негодни доказателства и почиваща на предположения присъда; явната несправедливост на наказанието се обосновава с неправилен отказ за условно осъждане при наличие на съдебна реабилитация, несъответствие с целите по чл. 36 от НК, обществената опасност на деянието и деца, неправилна оценка на смекчаващите отговорността обстоятелства;

- жалба от защитника на подсъдимия К. В. Т. – адв. К. К., основана на трите касационни основания по чл.348, ал. 1, т. 1- 3 от НПК и алтернативно искане - за отмяна на въззивното решение, връщане на делото на втората инстанция за ново разглеждане или намаляване на наложеното наказание. Въззивният съдебен акт се атакува в частта, с която е потвърдена осъдителната присъда на Софийски градски съд досежно престъплението по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, вр. ал. 2 от НК с доводи за неправилен доказателствен анализ на долните инстанции и недостатъчна оценка на събраните във въззивното съдебно следствие доказателства, довели до неправилно приложение на материалния закон. Размерът на наложеното на Т. наказание според защитата е явно несправедлив при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, наличието на положителни характеристични данни, излага се становище, че целите на генералната и индивидуална превенция могат да бъдат постигнати и с приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК или с налагането на минимално предвиденото в закона наказание;

- жалба от защитата на подсъдимия Б. Р. С. – адв. Ц. Н., с която се сочат всички касационни основания и се прави искане за изменение на обжалваното решение и намаляване наказанието на същия подсъдим, наложено му за престъплението по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и 3, алт. 7, т. 2 вр. с ал. 2 от НК. За процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на подсъдимите се сочат недостатъци в обвинителния акт и по – конкретно смесването на два състава – по чл. 321 и по чл. 321а от НК, касаещи едни и същи подсъдими, едни и същи деяния, извършени в един период; неизяснена според защитата дейността на С. по участието му в организираната престъпна група; не е извършен самостоятелен анализ на доказателствата; преповторени са мотивите на първоинстанционния съд; без дължимия отговор по чл. 339, ал. 2 от НПК са останали направените от защитата възражения във връзка с кредитирането показанията на свидетелите Г., В., Б. и С. прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК; наказанието се сочи за незаконосъобразно определено при наличие на условия за приложение на чл.55 от НК и прекомерно завишено с оглед психическото заболяване на С., чието поправяне и превъзпитаване към спазване на закона и добрите нрави би могло да бъде постигнато и при налагане на наказание в по-малък размер;

- жалба от служебния защитник на подсъдимия В. И. К. – адв. П. Б. с довод за явна несправедливост на наложеното му наказание и искане за намаляването му. Наличието на касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК се аргументира с обстоятелството, че наложеното на подсъдимият К. наказание не е съответно на обществената опасност на деянието и на дееца, който е млад човек, изразил съжаление за извършеното, съдействал на разследването намерените у него наркотични вещества да бъдат приобщени към доказателствата по делото, доброволно явил се пред съдия от Софийски градски съд и дал обяснения за извършеното от него престъпление, с безупречно процесуално поведение в хода на производството;

- жалба от защитника на подсъдимия М. П. В. – адв. И. Н., в която са развити доводи за нарушение на закона и явна несправедливост на наложеното наказание, и е направено искане за оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане от САС или отлагане изпълнението на наложеното му наказание на основание чл. 66 от НК. С жалбата на защитника на подсъдимия В. са развити доводи за липса на доказателства, от които да се направи несъмнен извод за авторството на деянието, като осъдителната присъда по отношение на този подсъдим почива само на показанията на свидетеля Т. Г. и анонимния свидетел № 4, които са в противоречие с протоколите за претърсване и изземване, за оглед на произшествие и с ВДС-та от използваните СРС-та. Твърди се, че от последните е видно, че от подсъдимия В. не са иззети наркотични вещества и че той не е в контакт с Д. С. с прякор „Г. М.“, сочен за негов ръководител. Независимо от заявената от защитата несъставомерност на деянието от обективна и субективна страна, е направено алтернативно искане за намаляване на наказанието с оглед личността и характеристикните данни на подсъдимия, тежкото психиатрично заболяване на сестра му, на която той е единствен роднина и е определен от съда попечител, и за приложение на чл. 66 от НК, с което също биха се постигнали целите на генералната превенция;

- жалба от адв. С. К. – защитник на подсъдимия Р. Р. И. с доводи за неправилно приложение на закона, явна несправедливост на наложеното наказание и искане за оправдаване на подсъдимия или намаляване на наложеното му наказание.

Направени са бланкетни оплаквания за това, че решаващите съдилища не са изложили мотиви във връзка с приетата фактическа обстановка, а са се задоволили с изброяване на доказателства; сочи се нарушение на закона и основание за преквалификация на деянието по чл. 354а, ал. 3 от НК в такова по чл. 354а, ал. 5 от НК; за деянието по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК се твърди, че съдебните актове на двете инстанции почиват на свидетелски показания, взети в хода на досъдебното производство чрез упражняване на физически и психически тормоз, за който в хода на съдебното следствие са дадени показания на други свидетели, като липсват мотиви относно кредитирането на първите. Наложеното на подсъдимия И. наказание защитата намира за твърде тежко;

- жалба от защитника на подсъдимия К. С. А. – адв. Т. Ц. с основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК и искане за оправдаването му. Защитата на подсъдимия излага доводи за допуснати в хода на досъдебното производство неотстраними съществени процесуални нарушения във връзка със събирането на доказателствата и при приобщаването, проверката и оценката им от Софийски апелативен съд, довели до порок във вътрешното убеждение, неправилно приложение на материалния закон и до нарушаване правото на защита на подсъдимия. По-конкретно се сочат нарушения на разпоредбите на чл. 104 и чл. 105 от НПК, на чл. 137, ал. 2 от НПК, на чл. 162, ал. 1 и чл. 163, ал. 2 и ал. 6 от НПК във връзка с определянето за поемни лица на курсанти от полицейската школа, и невъзможността на подсъдимия да присъства на претърсването и изземването. Поради това, защитата намира, че протоколът за претърсване и изземване, извършено на 07.10.2009 г. следва да бъде изключен от доказателствения материал. Показанията на поемните лица също са обект на критика, тъй като според защитата съдържат неотстранени противоречия относно количеството и качеството на намереното наркотично вещество, както и относно това къде точно е намерено и иззето. Акцентира се върху приетата по делото дактилоскопна експертиза съгласно която върху иззетите пликосе с марихуана не са открити пръстови отпечатъци от подсъдимия А., както и върху показанията на свидетеля М. (спътник на А. при задържането им на посочената по-горе дата), че А. никога не е имал самостоятелен достъп до автомобила, нито ключове от него, че не само не е поставял инкриминираните пликосе с марихуана в него, но и каквито и да е други вещи. Сочи се липса на мотиви във въззивното решение, касателно държането на двата плика марихуана и неправилна квалификация на държането на марихуана, намерена у подсъдимия на стойност 3.42 лева, което деяние според защитата е следвало да бъде квалифицирано по чл. 354а, ал. 5 от НК или да намери приложение разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК. Поставен е въпрос и за законосъобразността на ВДС-та, получени чрез СРС-та, тъй като от една страна е дадено разрешение за подслушване на А., но е записано, че се извършва подслушване на телефон, използван от подсъдимия Р. И., а от друга страна подслушването на телефона, използван от А. не дава основание да се направи извод, че той участва в организирана престъпна група или че е лице, което държи или разпространява наркотични вещества. Оспорва се и годността на протокола за разпознаване на А. с искане да бъде изключен като доказателствено средство, тъй като свидетелят Б. е разпитван чрез заплахи, физическо насилие.

- жалба от защитата на подсъдимия М. В. Д. – адв. Е. В., в която се сочат всички касационни основания и се прави алтернативни искания - за оправдаване на Д., намаляване на наложеното му наказание или отмяна на обжалвания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция. Във връзка с релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК са развити доводи за: липса на доказаност на обвинението по чл. 321, ал. 3, пр. 2, алт. 7, т. 2 вр. с ал. 2 от НК; липса на отговор с какви действия и при каква форма на вината е извършено деянието от подсъдимия Д.; възприемане на фактическа обстановка, основана на предположения и на оценка на доказателствени средства, подкрепящи само обвинителната теза, като показанията на свидетелите Г., В. и Т.; неразкрита обективна истина по делото и порок във вътрешното убеждение на съда и несправедлив размер на наложеното на Д. наказание.

В съдебното заседание пред касационната инстанция представителят на ВКП не поддържа подадения от Апелативна прокуратура - София протест в неговата цялост. Излага становище за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да са довели до ограничаване правата на прокуратурата, като намира извършения от въззивния съд доказателствен анализ за обективен, всеотън и пълен, а отговорът във връзка с кредитирането или отхвърлянето на част от доказателствените източници за убедителен. Касационният протест не се поддържа и в частта срещу оправдаването на подсъдимите К. В. Т., Б. Р. С. и П. Й. Й. по обвинението по чл. 131, ал. 1, т. 8, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК поради противоречиви и опровергани чрез свидетелски показания и медицинска документация доказателствени източници, от които не може да се обоснове несъмнен извод за авторството на деянието. Подаденият протест не се поддържа и досежно обвинението по чл. 116 от НК, повдигнато на З. И. и М. Д. поради неустановеност на извършител и липса на доказателства, от които по безспорен и категоричен начин да се направи извод за съпричастност на двамата подсъдими към това престъпление. Сочи се, че свидетелските показания на Т. Г., макар подложени на задълбочен анализ, не са достатъчни да обосноват извод за доказаност на обвинението. Касационният протест не се поддържа и в частта, с която са оправдани И. Б., Г. Й., Г. П., М. Г., Ф. Х., Л., Ю. З., П. Й. и В. К. за повдигнатите обвинения по чл. 321, ал. 3 от НК, а за К. и по ал. 5 от НК по подробно изложени съображения в решението на въззивния съд, които представителят на държавното обвинение споделя.

Протестът на Софийска апелативна прокуратура се поддържа единствено в частта за явната несправедливост на наложените наказания, като представителят на ВКП намира, че производството с оглед на сложността от фактическа и правна страна, броя на подсъдимите, многообразието на повдигнатите обвинения и различните взаимоотношения в организираната престъпна група не е водено в неразумен срок, който да бъде отчетен като смекчаващо отговорността обстоятелство за подсъдимия З. И.. За такова, според прокуратурата, не следва да бъде смятано по отношение и на подсъдимите И. В., Д. К., С. Д., К. Т. и М. В.. За явно несправедливо се сочи и наложеното на подсъдимия С. Д. наказание под най-ниския предел, а именно в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода, при положение, че за него не е настъпила съдебна реабилитация и подсъдимия е с обременено съдебно минало. Надценено, според представителят на прокуратурата, е психическото заболяване на Б. С. за сметка на недостатъчната оценка на обремененото му съдебно минало, довела до налагане на наказание, несъответно на извършеното и на данните за личността му. Несъгласие се изразява и с наложените на В. К. и К. А. наказания, определени при условията на чл. 55 от НК при наличие на опасен рецидив за първия, извършени две престъпления по чл. 321 и чл. 354а от НК от втория, за които отложеното на основание чл. 66 от НК наказание не би постигнало целите на чл. 36 НК. За явно несправедливи се сочат и наложените на Р. И. и М. Д. наказания при извършени две престъпления в изпитателен срок на наказание, наложено за престъпление по чл. 354а от НК за първия и при неотчитането на завишената степен на обществена опасност и високо заеманото място в структурата на организираната престъпна група за втория.

Представителят на ВКП изразява становище за неоснователност на всички касационни жалби, подадени от подсъдимите и техните защитници.

В съдебното заседание адв. М. Т. - защитник на жалбоподателите З. И., И. В., Д. К. и Е. Е. намира подадения протест за неоснователен, поддържа жалбите, по изложените в тях и в допълненията към тях съображения, акцентира върху нарушеното право на защита на подсъдимите пред първоинстанционния съд, необсъждане на доказателствата от въззивния съд и основание за прилагане на чл. 55 от НК по отношение на наказанието на всеки от тях.

Подсъдимият М. Д. лично и чрез защитника си адв.Е. В. моли протеста да бъде оставен без уважение като немотивиран и необоснован, поддържа подадената касационна жалба по изложените в нея съображения за незаконосъобразност на постановените от долните инстанции съдебни актове и явна несправедливост на наложеното наказание, и моли за уважаването на същата.

Подсъдимият Ю. З. лично и чрез защитника си адв. С. Н.; адв. Б. Б. – защитник на подсъдимия П. Й. и адв. Ю. С. – защитник на подсъдимия И. Б. намират, че подаденият протест не касае оправдателната присъда, потвърдена от въззивната инстанция по отношение на посочените трима подсъдими и молят за оставяне в сила на въззивното решение.

Адв. С. Г. – защитник на подсъдимия Б. В. моли протеста на бъде оставен без уважение като неоснователен, немотивиран и необоснован.

Подсъдимият В. Л. лично и с адв. С. К., последният и за подсъдимия Р. И., молят за оставяне на протеста без уважение. Жалбата на касатора Р. И. се поддържа по изложените в нея съображения.

Подсъдимият Ф. Х. лично и чрез защитниците му адв.В. К. и адв. Р. М. изразява становище за неоснователност на протеста, като моли присъдата да бъде потвърдена.

Становище за недопустимост на протеста изразява лично и чрез защитника си адв. Р. М. подсъдимият М. Г., освободен от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК.

Подсъдимите Г. П. лично и чрез адв. В. С., и Г. Й. лично и чрез адв. И. П., молят за оставяне в сила на въззивното решение.

Жалбата на касатора М. В. се поддържа от защитниците му адв. И. Н. и адв. Д. П. с доводи за недоказаност на обвинението и искане за оставяне на протеста без уважение.

Адв. Ц. Н. - защитник на подсъдимия Б. С. намира подадения протест за неоснователен, поддържа касационната жалба ведно с допълнението по наведените в тях доводи.

Касаторът К. Т. се представлява от адв. К. К., който моли за оставяне на протеста без уважение, поддържа касационната жалба по изложените съображения за неправилен доказателствен анализ от въззивния съд, довел до нарушение на закона.

Жалбоподателят С. Д. и служебният му защитник адв.И. З.-И. поддържат жалбата с доводи за допуснати процесуални нарушения във връзка с необсъждането на доказателствата от въззивния съд и несправедливост на наложеното наказание, намират касационния протест за неоснователен, поради което молят да бъде оставен без уважение.

Жалбоподателят В. К. поддържа касационната жалба лично и чрез служебния си защитник адв. П. Б. по изложените доводи във връзка с размера на наложеното на подсъдимия наказание.

Жалбоподателят подсъдим К. А. поддържа жалбата и допълнението към нея лично и с адвокат К. М. с доводи за недоказаност на обвинението.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните, разгледа подадения протест и касационни жалби, провери обжалваното решение с оглед поддържаните отменителни основания и в пределите на правомощията по чл. 347 – 348 НПК, за да се произнесе съобрази следното:

С присъда от 13.02.2012 г., постановена по н.о.х.д. № 2184/2010 г. Софийски градски съд е признал подсъдимия З. И. И. за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 1 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20 ал. 3, вр. ал. 1 от НК.

С присъдата З. И. И. е признат за виновен по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 алт. 7, т. 1, вр. с ал. 1, пр. 2 от НК, вр. чл. 54 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем години, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан в състава на престъпната група да фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият З. И. И. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение домашен арест.

Със същата присъда подсъдимият М. В. Д. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 1 и т. 9, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК.

С присъдата подсъдимият В. Г. Л. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

Подсъдимият Ю. Л. З. е признат за невиновен по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

Подсъдимият И. Г. В. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3 алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което при условията на чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години, търпимо при общ режим в затворническо общежитие от открит тип, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият И. Г. В. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение домашен арест.

С първоинстанционната присъда е признат подсъдимият Д. Л. К. за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й., Р. Р. И., К. С. А. и В. И. К., както и че периодът на участието му в инкриминираната престъпна група е до 24.09.2009 г., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 23-25 от НК на подсъдимия Д. Л. К. е определено едно общо най-тежко наказание измежду наказанията, наложени по същото дело и по н.о.х.д. № 4138/06 г. на Софийски градски съд, по което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години, а именно – наказание лишаване от свобода за срок от пет години, търпимо при първоначален строг режим на изтърпяване.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което Д. Л. К. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража по н.о.х.д. № 4138/06 г. на СГС.

На основание чл. 25, ал. 3 от НК е приспаднато времето, през което Д. Л. К. е изтърпявал наказание лишаване от свобода по н.о.х.д. № 4138/06 г. на СГС.

Със същата присъда подсъдимият И. И. Б. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3 алт. 7, т.2, вр. ал. 2 от НК.

С присъдата подсъдимият Е. П. Е. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3 пр. 2, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години, търпимо при първоначален общ режим в затворническо общезитие от открит тип, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият Е. П. Е. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража.

С присъдата от 13.02.2012 г. Софийски градски съд е признал подсъдимият С. Е. Д. за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 5, вр. ал.3, пр. 2 и пр. 3 алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К..

Подсъдимият К. В. Т. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от пет години, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият К. В. Т. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение домашен арест.

Подсъдимият К. В. Т. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 8 пр. 2, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Б. Р. С. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият Б. Р. С. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража и с мярка за неотклонение домашен арест.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок от една година, наложено на Б. Р. С. по н.о.х.д. № 1264/2004 г. на Районен съд – Велико Търново, като на основание чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС е определен първоначален строг режим за изтърпяване на приведеното в изпълнение наказание в затвор.

На основание чл. 40, ал. 4 от НК съдът е определил по отношение на подсъдимия Б. Р. С. да бъдат полагани съответните медицински грижи по време на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

С присъдата Б. Р. С. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 8 пр. 2, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият П. Й. Й. е признат за невиновен по повдигнатите му обвинения за извършени престъпления по чл. 321, ал. 3 пр. 2 и пр. 3 алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК и по чл. 131, ал. 1, т. 8 пр. 2, вр. чл. 130, ал. 1, вр. чл. 20 ал.2, вр. ал.1 от НК.

С присъдата В. И. К. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

В. И. К. е признат за виновен да е извършил престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, т. 4, вр. ал. 1, пр. 4, вр. чл. 29, ал. 1, б. а и б от НК, за което при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение по чл. 354а, ал. 2, т. 1, пр. 2 от НК, че деянието е извършено от лицето в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

С постановената от Софийски градски съд присъда подсъдимият Г. Т. Й. е признат за невинен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт.7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Ф. М. Х. е признат за невинен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

С присъдата подсъдимият Г. М. П. е признат за невинен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

Подсъдимият М. П. В. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години и шест месеца, търпимо при първоначален общ режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й. и В. И. К., както и по повдигнатото обвинение, че периодът на участието му в организираната престъпна група е до 07.10.2009 г., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003 г.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият М. П. В. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража.

Подсъдимият М. П. В. е признат за невинен и по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, т. 1, пр. 2, вр. ал. 1, пр. 4, вр. чл. 20, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Със същата присъда подсъдимият Р. Р. И. е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, търпимо при първоначален строг режим в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й., Д. Л. К. и В. И. К..

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато времето, през което подсъдимият Р. Р. И. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение домашен арест.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено в изпълнение наказанието лишаване от свобода за срок единадесет месеца, наложено на Р. Р. И. по н.о.х.д. № И-2802/2009 г. на Софийски районен съд, като на основание чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС е определен първоначален строг режим за изтърпяване на така приведеното в изпълнение наказание в затвор.

Подсъдимият Р. Р. И. е признат за виновен и по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 3 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година при първоначален строг режим на изтърпяване в затвор, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение по чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, че деянието е извършено в съучастие като извършител с М. П. В. /подбудител/, както и по повдигнатото обвинение по чл. 354а, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, че деянието е извършено от лицето в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено едно общо, най-тежко наказание спрямо Р. Р. И. лишаване от свобода за срок от три години, търпимо на основание чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС при първоначален строг режим в затвор.

С присъдата подсъдимият К. С. А. е признат за виновен по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от две години, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., П. Й. Й., Д. Л. К. и В. И. К..

Подсъдимият К. С. А. е признат за виновен и по повдигнатото му обвинение по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, т. 1, пр. 2, вр. ал. 1, пр. 4, за което във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 20 000 лева, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по обвинението по чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, че е извършил деянието в съучастие като извършител с М. П. В. /подбудител/.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК е определено едно общо, най-тежко наказание спрямо К. С. А. лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 20 000 лева, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода е отложено за срок от пет години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият К. С. А. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража.

С първоинстанционната присъда подсъдимият Б. В. В. е признат за невиновен да е извършил престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК и по чл. 354в, ал. 1, пр. 2, алт. 3 от НК.

С присъдата Б. В. В. е признат за виновен да е извършил престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3 от НК, за което му е наложено наказание глоба в размер на хиляда лева, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение по чл. 354а, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, че наркотичното вещество е държано с цел разпространение, както и че деянието е извършено в съучастие като извършител с М. П. В. /подбудител/ и деянието е извършено от лицето в изпълнение на решение на организирана престъпна група.

Със същата присъда подсъдимият М. И. Г. е признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК.

Подсъдимият Горески е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 354а ал. 5, вр. ал. 3 от НК, за което е освободен от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лева, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, както и че деянието е извършено в съучастие като извършител с М. П. В. /подбудител/, че е извършено от лицето в изпълнение на решение на организирана и престъпна група и че наркотичното вещество е държано с цел разпространение.

С присъдата Софийски градски съд е признал подсъдимият М. В. Д. за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 3, алт. 7, т. 2, вр. ал. 2 от НК, за което във вр. с чл. 54 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години, търпимо при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото обвинение, че в състава на престъпната група фигурират В. Г. Л., И. И. Б., Ю. Л. З., Г. Т. Й., Ф. М. Х., Г. М. П., Б. В. В., М. И. Г., В. И. К. и П. Й. Й., както и по повдигнатото обвинение, че началото на периода на действие на организираната престъпна група е от неустановена дата през 2003г. На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият М. В. Д. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и времето, през което е бил с мярка за неотклонение домашен арест.

На основание чл. 354а, ал. 6 от НК е отнет в полза на държавата предмета на престъпленията – инкриминираните наркотични вещества.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимите З. И. И., Е. П. Е., И. Г. В., К. В. Т., С. Е. Д., Б. Р. С., Д. Л. К., В. И. К., М. П. В., Р. Р. И., К. С. А., Б. В. В. и М. В. Д. са осъдени да заплатят по сметка на Софийски градски съд направените по делото разноски в размер на тринадесет хиляди, четиристотин и три лева, както и държавна такса в размер на пет лева за служебно издаване на изпълнителен лист.

С обжалваното пред касационната инстанция решение № 319 от 21.08.2014 г., постановено по в.н.о.х.д. № 941/2012 г., Софийски апелативен съд е изменил присъдата на Софийски градски съд от 13.02.2012 г. по н.о.х.д. № 2184/2010 г., като е:

- намалил размера на наложеното наказание на подсъдимия З. И. И. от осем години лишаване от свобода на шест години и шест месеца лишаване от свобода;
- намалил размера на наложеното наказание на подсъдимия М. П. В. от три години и шест месеца лишаване от свобода на три години лишаване от свобода;
- намалил размера на наложеното наказание на подсъдимия Р. Р. И. на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК за престъплението по чл. 354а, ал. 3 от НК от една година лишаване от свобода на девет месеца лишаване от свобода;

- отменил постановеното по отношение на подсъдимия С. Е. Д. на основание чл. 60, ал. 1 и чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС изтърпяване на наложеното му наказание от една година и шест месеца лишаване от свобода в затвор при първоначален строг режим да бъде изтърпяно в затворническо общежитие от открит тип при първоначален общ режим.

С въззивното решение подсъдимите З. И., Е. Е., И. Б., К. Т., С. Д., Б. С., Д. К., В. К., М. В., Р. И., К. А., Б. В., М. Д. и М. Г. са осъдени да заплатят съответната им част от направените пред Софийски апелативен съд разноски в размер на 1398.93 (хиляда триста деветдесет и осем и деветдесет и три), както и по 5 (пет) лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист. В останалата и част първоинстанционната присъда е потвърдена.

Касационния протест и всички жалби са допустими, но неоснователни. Независимо, че протестът се поддържа само относно касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, доколкото не е оттеглен подлежат на разглеждане и останалите релевиращи доводи.

На първо място следва да бъдат обсъдени твърденията на всички касатори за допуснати съществени процесуални нарушения. Това е водещо, тъй като евентуалното констатиране на основания по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, обуславящи необходимост от отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, от своя страна ще дерогират необходимостта от разглеждане на доводите, касаещи касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК.

След систематизиране и обобщение на възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения/ведно с подкрепящата ги аргументация/, наведени в протеста на САС и жалбите на подсъдимите З. И., Е. Е., И. В., Д. К., С. Д., Б. С., К. А. и М. Д./доколкото са налице повтарящи се, еднопосочни оплаквания и аргументи/, настоящата инстанция констатира, че същите са неоснователни.

На първо място следва да бъде разгледано твърдението за допуснато процесуално нарушение от категорията не само на съществените такива, но имащо и абсолютен характер. Релевирано е от адвокат Т.- защитник на подсъдимите И., Е., В. и К., с развити аргументи в общото допълнение към касационните жалби на тези подсъдими. Твърди се, че двама от подсъдимите са били защитавани от един и същи защитник, при данни за противоречиви интереси, с което е нарушено правото им на защита. Сочи се, че това са подс.В. К., който принципно е представляван от служебния защитник адв.Б., но за две съдебни заседания/07.04.2011г. и на 16.06.2011г./ последният е преупълномощил адв.В., който от своя страна е бил упълномощен защитник на подс.Г. Противоречивите интереси се обосновават от защитата с обстоятелството, че единият от двамата подсъдими е давал обяснения на досъдебното производство, а другият не се е ползвал от това си право. Излагат се и принципни разбирания, изводими от трайната практика на ВКС, за това кога са налице противоречиви интереси на обвиняемите, респективно подсъдимите и необходимостта от участие на отделен защитник за всеки един от тях, доколкото противното води до нарушаване правото им на защита. Независимо, че принципните аргументи на защитата са в унисон с вярното тълкуване на разпоредбите на чл.94, ал.2, вр. ал.1, т.5 от НПК и чл.15 от НПК, по същество обаче горепосочените твърдения за допуснато процесуално нарушение от първостепенния съд, не могат да бъдат предмет на обсъждане, тъй като излизат извън обхвата на допустимия предмет на касационна проверка.

Неоспоримо е, че атакуваното решение на АС- София е от кръга актове, които могат да бъдат предмет на касационна проверка. Разпоредбата на чл.349 от НПК визира кой има правото на касационна жалба и протест. Това са прокурорът и другите страни в процеса, но съгласно текста на алинея трета на цитираната разпоредба, останалите страни/извън прокурора/ могат да подават жалби, когато са нарушени техните права и законни интереси. Подсъдимите и техните защитници са страни в настоящият процес и като такива жалбите им са процесуално допустими, но пределите на касационната проверка обхващат не само проверка на обжалваната част на съответния съдебен акт, но и аргументите, в подкрепа на релевираните касационни основания следва да сочат на нарушени техни права и законни интереси.

В случая защитата се позовава на нарушени права на други подсъдими, което не води до извод за нарушения, касаещи правата на подзащитните на адв.Т., поради което за тези страни липса правен интерес да обжалват въззивното решение с позоваване на горепосоченото процесуално нарушение. Без значение е, че нарушението на разпоредбата на чл.94 от НПК като краен резултат е с характеристиките на абсолютните процесуални нарушения, то съдържа степен на относителност при преценката за това дали са налице противоречиви интереси, тъй като последните са изводими от конкретиката на отделните казуси. Независимо от изложеното, за да се избегне каквото и да било съмнение, че се игнорира допуснато и отстранимо съществено процесуално нарушение, настоящият състав намира за необходимо да маркира, следното: двамата подсъдими Г. и К. са оправдани по повдигнатото им обвинение по чл.321, ал.3, пр. 2 и 7, алт.7, т.2, вр. ал.2 от НК и са признати за виновни в извършването на престъпления по чл.354а от НК-реализирани индивидуално. Нито в протеста, нито в жалбата на подсъдимия К./подс.Г. не е жалбоподател по делото/, който прави оплакване само за явна несправедливост на наказанието, се релевира оплакване във връзка с допускане на горепосоченото процесуално нарушение, обуславящо касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. В принципен аспект следва да се посочи, че правото на защита на всеки подсъдим е обезпечено в най-голяма степен, когато са налице основания за неговото оправдаване по възведеното обвинение/ в случая обвинението, което може да породи наличие на противоречиви интереси е това по чл.321 от НК, тъй като обвиненията по чл.345а от НК са напълно самостоятелни/, като това е най-силното основание, игнориращо каквито и да било по естеството си допуснати нарушения на процесуалните правила.

На следващо място следва да бъдат обсъдени твърденията за допуснати процесуални нарушения, свързани с невярна оценка на доказателствата, непълнота на доказателствената съвкупност, нарушение на чл.14 от НПК и налични противоречия в обвинителния акт.

Неоснователно е твърдението за допуснато процесуално нарушение при изготвяне на обвинителния акт и по-точно наличие на противоречие между диспозитив и обстоятелствена част. Невярно е твърдението на адв.Т. и адв.Н., защитник на подс.С., че в обстоятелствената част на обвинителния акт са описани състави на две различни норми, а в диспозитива се визира само разпоредбата на чл.321 от НК. Това което прави впечатление е, че тези касатори цитират изрази, избирателно изведени от контекста на изложението в обвинителния акт, за които твърдят, че обуславят различен от инкриминирания престъпен състав. Подобен подход не може да бъде възприет за съответен на изискванията за аргументиране на дадена теза. В обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемото лице в осъществяването му, като по този начин се поставят основните рамки на предмета на доказване, в чиито граници се осъществява правото на защита. Чрез обвинителния акт прокурорът развива в пълнота свята обвинителна теза пред решаващия съдебен орган, като в настоящият случай обвинителния акт е съответен на изискванията за съдържанието му, посочени в чл.246 от НПК. Съдържанието му сочи по недвусмислен начин, че едно от поддържаните обвинения срещу всички подсъдими е за престъпление по чл.321 от НК, а не по чл.321а от НК, което е самостоятелен престъпен състав, различаващ се от организираната престъпна група/ОПГ/ по чл.321, ал.1-5 от НК, а това от своя страна предполага и различен предмет на доказване.

Неоснователни са и оплакванията на касаторите - в протеста и жалбите на З. И., И. В., Д. К., Е. Е., С. Д., К. Т., Б. С., М. Д., Р. И. и К. А. за липса на мотиви на атакуваното решение и нарушения, свързани с аналитичната дейност на въззивния съд.

Решаващите съдилища са изпълнили задълженията си по чл.107 от НПК, относно събирането и проверката на доказателствата. Въззивният съд не може да бъде упрекнат в липсата на аналитична дейност, касателно доказателствената съвкупност. Той е инкорпорирал изцяло фактическата обстановка, приета за установена от първия съд, като е достигнал до извод за направена вярна оценка на доказателствата и доказателствените източници. Тези изводи на апелативния съд не сочат на допуснато процесуално нарушение, тъй като принципно той не е бил длъжен да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда, след като не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото. Това не е необходимо, когато мотивите към присъдата са аналитични и убедителни, и това позволява на страните и на контролните инстанции да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда/Решение № 181 по н.д. № 486/12г., ВКС, I н.о./. Действително, без оглед обема на въззивното решение, както и дадената в него оценка относно доказателствената дейност на СГС, следва да се отбележи, че апелативният съд е могъл да бъде по-задълбочен в собственото си изложение, независимо от много добре аргументираните мотиви на първия съд. Това обаче не води до извод за липса на мотиви и не налага отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оценката на доказателствата е суверенна дейност на съда, като касационната инстанция се произнася в рамките на установените от инстанциите по същество фактически положения, не може да установява нови такива, както и не може да се намесва или да замества вътрешното убеждение на решаващите съдилища. Поради това, на проверка подлежи само правилността на процеса на формиране на вътрешното убеждение у решаващите съдебни състави и спазване на задължението за обективно, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, както и дали са предприети всички мерки за разкриване на обективната истина. В случая, инстанциите по същество са събрали възможния обем от доказателства, като същите са оценени при спазване на изискванията на НПК, поради което не са допуснати нарушения на разпоредбите на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК. Делото не страда от доказателствен дефицит, който да е попречил на предходните инстанции да установят по надлежен ред фактите, подлежащите на доказване. Приетата от решаващите съдилища фактическа обстановка е резултат от вярна интерпретация на данните, установени с годни доказателствени средства. Схематичното отразяване от апелативния съд на събраните от него доказателства, в конкретния случай не води до извод за необходимост от връщане на делото за ново разглеждане, поради процесуален порок, доколкото тези доказателства не променят установените фактически положения, респективно правните изводи.

Въззивният съд изцяло е възприел за правилен доказателствения анализ, направен от първостепенния съд. Прави впечатление, че още първата инстанция е обсъдила всички доказателства и доказателствени източници, при това с необходимата задълбоченост, като следва да се отчете прецизния аналитичен подход при оценка на гласните доказателствени средства и в частност на свидетелските показания на Т. Г., В., Б., С., М., Д. и част от анонимните свидетели. Преди да пристъпи към конкретната оценка на тези гласни доказателствени средства и в частност показанията на свидетеля Т. Г., първата инстанция е изразила в принципен аспект своето виждане за отражението на данните за неговата личност и процесуалното му поведение при преценката ѝ на показанията му по същество, както и относно доказателствения стандарт за оценка на свидетелски показания, дадени от лице, участвало в съответната организирана престъпна група. Напълно се споделя разбирането, че за да се приеме, че едно лице е член на ОПГ е необходимо не само да се твърди от един или множество свидетели, че то участва в организирана престъпна група, но да се установят данни за конкретна дейност на това лице. Това разбира се не означава изследване извършването на вторичните престъпления, доколкото ръководенето и участието в ОПГ е самостоятелно престъпление и подлежи на доказване, дори когато не са извършени конкретни престъпления, за чиято цел е създадена и действа групата. Необходими са не само доказателства за личностната идентификация на участващите в ОПГ, но и установяването на обективни техни прояви, свързани с конкретни действия, за да може да се приеме наличието на съпричастност към съответната организирана престъпна структура. За правилни настоящата инстанция приема и изводите на съда, че не е допустима изначална дискредитация на показанията на свидетеля Г., принципно отнасяща се и до другите посочени по-горе свидетели, В., Б., С., М., Д. и част от анонимните свидетели. Освен, че свидетелите носят наказателна отговорност за достоверността на показанията си, установяването на подлежащите на доказване елементи от състава на престъплението по чл.321 от НК във връзка с престъпното сдружаване предопределя и кръга от свидетели, които практически могат да дадат информация за правно релевантни факти. И това е така, предвид обстоятелството, че инкриминираната дейност предполага конспиративност относно лицата, конкретната им съпричастност и дейността на самата група. Безспорно подходът при оценка на показанията на свидетели, които са били част от организираната престъпна група, следва да бъде много внимателен и задълбочен, като същите е необходимо да бъдат подложени на прецизна съпоставка и проверка чрез останалите доказателства. В настоящия случай това е изпълнено, като първият съд правилно е приел, че показанията на горепосочените свидетели и в частност на Г., като основополагащи за изграждане на обвинителната теза,

са годни доказателствени източници, наред с всички останали. Съдът е отделил необходимото внимание на процесуалното поведение на свидетеля Г. по депозиране на показания, които уличават самия него в престъпление, влошените отношения с част от подсъдимите, липсата на данни за получено снизхождение по други дела, водени срещу него. Градският съд не може да бъде упрекнат в безкритичност при оценката по същество на свидетелските показания на Т. Г.. Напротив, след проверка с останалите доказателства, съдът аргументирано ги е кредитирал относно установяването на определени факти и не им е дал вяра досежно други. Със същия прецизен подход решаващият съд е обсъдил и оценил показанията на Д. В., М. Б., И. С., Г. Б., В. Д., П. М., Р. П. и част от анонимните свидетели. Следва да се посочи, че на анализ са били подложени всички доказателствени източници, като възприетият стил на изложение, а именно първо оценка на обясненията, дадени от подсъдимите, след това поотделно преценка на показанията на всеки свидетел, експертизите и на ВДС за съответните СРС-та, привидно създава впечатление, че отделните гласни, писмени и веществени доказателствени източници са обсъдени изолирано един от друг, в каквато насока възразяват част от касаторите. Това не съответства на реално осъществената дейност от страна на съда, обективирана в мотивната част на първоинстанционната присъда, от която е видно, че данните от всеки доказателствен източник, без оглед на вида му, са били проверени и оценени при съставка с установеното от останалите доказателства. Всичко това е дало възможност на съда в значителната по обем доказателствена съвкупност да отдели безспорно установеното от спорните и не подлежащи на допълнително изясняване факти. Този подход е бил възприет като законосъобразен от въззивната инстанция.

Извън общите доводи на част от касаторите по оспорване правилността на доказателствения анализ, с акцент на гласните доказателствени източници и в частност показанията на свидетелите, които в определени периоди от дейността на групата са имали определена съпричастност към нея, в жалбата на подс.А. се навеждат конкретни оплаквания за опороченост на извършеното претърсване и изземване, оценката на доказателствата, установени от показанията на св.Б. и М., както и досежно използваните СРС, касаещи този подсъдим. Проведеното на 07.10.2009г. претърсване на автомобила, в който подс.А. е пътувал заедно със св.М., не е опорочено от факта, че поемните лица, в чието присъствие е проведено действието, са курсанти от школата на МВР. Разпоредбата на чл.137 от НПК не забранява такива лица да бъдат избирани за поемни, като изискването, което тя поставя е поемните лица да нямат друго процесуално качеството по даденото разследване и да не са заинтересовани от изхода на делото. Тези принципни положения не се оспорват от касатора, но последният счита, че поради качеството им на курсанти, те не биха възразили на неправомерни действията и на евентуални нарушения на разследващите. Това обаче е само едно предположение, което в случая не намира опора в обективни данни по делото, поради което не може да се приеме за основателно. Относно показанията на свидетелите М. и Б. следва да се посочи, че същите са обсъдени от първия съд, при това с необходимата задълбоченост, като са съпоставени с данните от СРС-та. Правилно е прието, че свидетелските показания на С., Х., С., М., Б. и Б., приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.281, ал.4 от НПК са годни доказателствени средства и не могат да бъдат изначално дискредитирани, с оглед на обстоятелството, че свидетелите са били задържани за 24 часа в рамките на досъдебното производство, когато са проведени техните разпити. Въпрос по същество е оценката на събраните чрез тези показания доказателства.

Съдебните инстанции са дали своята оценка и на ВДС/веществените доказателствени средства/, събраните чрез използване на специалните разузнавателни средства/СРС/. Правилно е прието, че по отношение на всички СРС-та са спазени законовите изисквания на НПК и ЗСРС, относно реда на допускане, изпълнение и обективизиране на резултатите. Неоснователно се оспорва законосъобразността на използваното СРС- в том пети от ВДС. Твърди се, че е дадено разрешение за използване на СРС по отношение на подс.А., но е записано, че подслушването се използва по отношение на телефон, ползван от друго лице - подс.Р. И.. Внимателният прочит на материалите, съдържащи се в том пет на ВДС сочи на нещо различно от твърдяното. Разрешеното използване на СРС е по отношение на подс.К. А., с номер на комуникатор /номер/- сим карта с предплатена услуга от “наименование”, използвана от подс.И. и imei-/номер/, използван от подс.А.. Тези данни сочат, че телефонният апарат със съответния imei се ползва от подсъдимия К. А., като сим картата е предплатена от друго лице. Също така в подкрепа на установеността на реалния комуникатор на разрешеното СРС е и съдържанието на данните, събрани в резултат на използваното специално разузнавателно средство.

В обобщение може да се каже, че решаващите съдилища не са допуснали нарушения на процесуалните правила, които да обусловят наличие на касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, изискващо отмяна на атакуваното въззивно решение и връщане на делото за ново разглеждане.

На следващо място подлежат на разглеждане, релевираните в протеста и почти всички касационни жалби доводи за допуснати нарушения на материалния закон, като резултат от невярна оценка на доказателствената съвкупност.

След като не бяха констатирани съществени процесуални нарушения, касаещи интерпретацията на доказателствата и доказателствените източници, следва да се посочи, че вярното установяване на правно релевантните факти е довело и до правилни изводи по приложението на материалния закон.

Подсъдимите З. И., И. В., Д. К., М. В., Е. Е., С. Д., Р. И., К. А., К. Т., Б. С. и М. Д. са били признати за виновни в извършване на престъпление по чл.321 от НК, като подс. З. И. като ръководител на групата, а останалите като нейни участници. Независимо, че доводите на касаторите, оспорващи правилното приложение на материалния закон по обвиненията по чл.321, ал.1 и 2 от НПК са изцяло свързани с оценката на доказателствата, следва да се отбележи, че изводите за обективна и субективна съставомерност на действията на посочените подсъдими, покриващи съставите по ал.1 и 2 на чл.321 от НК, са резултат от вярно тълкуване от страна на предходните инстанции на съставомерните елементи на горепосоченото престъпление, предвид съдебната практика по тези въпроси и съотнасянето им към конкретните фактически положения, установени по делото. Законодателят в разпоредбата на чл.321 от НК е инкриминирал своеобразна форма на предварителна престъпна дейност, при която е достатъчно създаването на престъпно сдружение при наличие на признаците, посочени в текста на чл.93, т.20 от НК, за да може да се ангажира наказателната отговорност на организатора, ръководителя или участниците в групата. Характеризиращите го белези определят престъплението като формално, поради което за съставомерността му не се изисква настъпването на престъпния резултат. Законодателят е издигнал в самостоятелен престъпен състав съществуването на ОПГ, за да бъде ангажирана наказателната отговорност на членовете ѝ, без да е необходимо да е осъществено вторичното престъпление. Основна характеристика на организираната престъпна група е наличие на количествен критерии относно участниците в нея- поне трима, като няма пречка броят им да е по-голям. Не е необходимо всички участници в групата да се познават и да осъществят пряк контакт помежду си, както и да имат информация за дейността на всеки един от тях поотделно. Също така, елемент, характеризиращ организираната престъпна група, изводим от легалната дефиниция на чл.93, т.20 от НК, е необходимостта сдружението да е структурирано трайно. По отношение на признатите за виновни подсъдими за престъпление по чл.321, ал.1 и 2 от НК, съдът е установил доказаност на елементите от обективна и субективна страна. Правилно са индивидуализирани и периодите на участие на всеки един от признатите за виновни подсъдими. Напълно вярно е разбирането на съда, че за съставомерността на деянието не е необходимо всички да са участвали в групата през целият период на нейното съществуване, като деянието се явява започнато в момента на присъединяването на дадения подсъдим към ОПГ и е довършено също така конкретно за всеки подсъдим към момента, в който е преустановил своето участие. Доказателствената съвкупност установява, че всички участвали в състава на групата/принципно не е необходимо всички да имат качеството на подсъдими/ са се намирали в обективна връзка помежду си, с цел извършване на престъпление по

чл.354а от НК. Установена и ясно разграничена е ролята на всеки един от гореизброените подсъдими, както по райони, в които са се разпространявали наркотичните вещества, така и по видове наркотици, а и по конкретно осъществявани функции и йерархично място в групата.

Също така, въз основа на събраната и проверена доказателствена маса, решаващите съдилища са извели и липсата на доказаност, относно участието на подсъдимите В. Л., И. Б., Ю. З., Г. Й., Ф. Х., Г. П., Б. В., М. Г., П. Й. и В. К. в състава на организираната престъпна група. Независимо от изтъкнатите съображения в рамките на доказателствения анализ, първата инстанция при правните си изводи отново е изложила своите съображения, за да приеме недоказаност на обвинителната теза, за всеки един от посочените подсъдими, които изцяло са възприети от въззивния съд. Доколкото настоящата инстанция също споделя правилността на тези изводи - за липсата или недостатъчност на доказателствата, които да обусловят по изискуемият се несъмнен начин съпричастност на тези подсъдими към установената престъпна група, което от своя страна води до невъзможност да бъдат направени безспорни правни изводи за авторството им по възведеното обвинение, не се налага да ги преповтаря в акт си.

Прокуратурата възразява и относно оправдаването на подсъдимите З. И. и М. Д. по първоначално повдигнатото им обвинение за престъпление по чл.116, ал.1, т.6, пр.1 и т.9, вр. чл.115 от НК за подс.И. във връзка с чл.20, ал.3 от НК, а за подс.Д. и във връзка с чл.20, ал.4 от НК. Действията на двамата подсъдими като подбудител и помагач, са инкриминирани като част от съучастническа дейност с неустановен извършител. Без да навлиза в проблематиката, касаеща правната конструкция на така формулираното срещу двамата подсъдими обвинение, която изначално заслужава критика/доколкото не се правят такива възражения, а и е постановена оправдателна присъда/, е необходимо да се посочи, че крайните изводите на СГС и САС са правилни. Също така правилно е възприето, че единствените доказателства по това обвинение са свидетелските показания на Т. Г., които без необходимата им подкрепа от други доказателства не биха могли да бъдат поставени в основата на една осъдителна присъда, както и невъзможността да бъде изключена по категоричен начин хипотезата за възможност акта на покушение срещу С. да е извършен по решение на лица или група, извън тази по настоящият казус.

Неоснователно се оспорва от прокуратурата и оправдаването на подсъдимите Т., С. и Й. относно обвинението по чл.131, ал.1, т.8, пр.2, вр. чл.130, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК. Във връзка с това обвинение съдилищата не са дали кредит на доверие на показанията на свидетеля С.. Освен разсъжденията на съда за надежността на този доказателствен източник, не са пренебрегнати и са му противопоставени по същество си показанията на свидетеля И. - полицейски служител, който изрично е заявил, че познава подсъдимите Т. и Й. “от други случаи”, но че същите не са сред извършителите на деянието, възприето лично от него. Подробно са анализирани и показанията на св.Б., установяващи, че на инкриминираната дата подс.С. е бил в гр.В. където тя му е извършила две медицински манипулации. Съдът се е позовал и на заключението на СМЕ по отношение на подс.Й., основано на многобройна медицинска документация, установяващо, че същият не е имал физическата възможност да извърши вменените му телодвижения, които са причинили леката телесна повреда на С.. Всички тези факти са дали основание на решаващите съдилища да направят верни изводи за липсата на категоричност и безспорност на данните, съобщени от св.С.. Напротив показанията му са значително разколебани, при това до степен, която не може да обоснове доказаност на това обвинение.

С първоинстанционната присъда, съдът се е произнесъл и по възведените обвинения, касаещи престъпления по чл.354а от НК. В мотивите е изложил аргументи в подкрепа на направените изводи за осъждане, респективно за оправдаване на съответните подсъдими. Апелативният съд изцяло е възприел за правилно приложението на материалния закон досежно тези обвинения. Касаторите, които излагат доводи, в подкрепа на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с горепосоченото престъпление са К. А., Р. И. и прокуратурата по отношение оправдаването на М. В., а на Б. В. за престъплението по чл.354в, ал.1 от НК.

Оплакването на подс.Р. И. и защитата му е относно правната квалификация на деянието, като те твърдят, че предметът на престъплението – наркотично вещество марихуана е в минимално количество, поради което деянието на този подсъдим следва да бъде квалифицирано като маловажен случай по чл.354а, ал.5 от НК. Разпоредбата на чл.93, т.9 от НК дава легална дефиниция на понятието “маловажен случай”. Критериите за това са комплексни и не може да се даде приоритет единствено на количественото измерение на предмета на престъплението, като достатъчен да обоснове по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Правилно обаче още първоинстанционният е приел, че подсъдимият Р. И. с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.354а, ал.3 от НК, поради което не следва да носи наказателна отговорност по първоначално възведеното му обвинение по чл.354а, ал.2 от НК.

Подсъдимият К. А. и защитата му също се позовават на нарушения на материалния закон, като считат, че той следва да отговаря само за намерено в него наркотично вещество-0,5гр. марихуана, а не и за това иззето от автомобила, собственост на свидетеля М.. При така застъпената теза, касаторът обосновава приложението на чл.354а, ал.3 от НК или чл.9, ал.2 от НК. Настоящият състав на касационната инстанция намира, че евентуалното приложение на последните две разпоредби би могло да бъде предмет на обсъждане само при доказаност на виновно поведение на подс.А. по отношение единствено на намереното в него наркотично вещество. Доколкото установеният предмет на обвинението е наркотично вещество – марихуана, с общо тегло 530,57грама, на обща стойност 2 583,42лева, държано с цел разпространение, не би могло да се обсъждат хипотезите нито на маловажен случай, нито на малозначителност на деянието. Неоснователни са доводите на защитата, че подсъдимият не следва да носи наказателна отговорност за намереното в автомобила количество марихуана, тъй като автомобилът не бил негова собственост. Съдът е изложил подробни и верни съображения, за да даде вяра на показанията на св.М. и приеме за установено, че наркотичните вещества иззети от л.а.”марка” са били държани от подс.А..

По отношение на подсъдимите Б. В. и М. В., настоящият състав изцяло споделя доводите на решаващите съдилищата за оправдаването им по обвиненията по чл.354в, ал.1 от НК за първия и по чл.354а, ал.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.3 от НК за втория.

В обобщение на горното, настоящата инстанция не констатира основателност на твърдяните от касаторите нарушения на материалния закон, които да водят до извод за наличие на касационно основание по чл.348, ал1, т.1 от НПК.

Доводи за явна несправедливост се правят от прокуратурата по отношение на намалените от САС наказания на подсъдимите З. И., М. В. и Р. И., както и по отношение на наказанията на останалите подсъдими, които са били потвърдени от въззивната инстанция. Оплаквания за явна несправедливост релевират и всички подсъдими, които са жалбоподатели по делото.

Индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, по силата на който, съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид, са тези, които определят конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризират личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие върху извършителя с оглед постигане целите на генералната и специална превенции.

Решаващите инстанции са отчетели следните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства:

-за подсъдимия З. И.-смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се както в даване на обяснения, така и в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите, влошеното му здравословно състояние в резултат на престоя в следствения арест и затвора; като отегчаващи-множеството лица, включени в състава на групата и продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките, посочени от обвинението;

-за подсъдимия И. В.-смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се както в даване на обяснения, така и в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите; като отегчаващи-множеството лица, включени в състава на групата и продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките, посочени от обвинението;

-за подсъдимия Д. К.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, доброто му процесуално поведение, изразяващо в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите, малкия период от време, през който е бил член на групата; като отегчаващи-обремененото му съдебно минало;

-за подсъдимия Е. Е.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите; като отегчаващи-мястото му йерархията на инкриминираната престъпна група, множеството лица, включени в състава на групата и продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките, посочени от обвинението;

-за подсъдимия С. Д.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, краткият срок, през който е участвал в групата, по-ниското му място в нейната йерархия, доброто му процесуално поведение, изразяващо се както в даване на обяснения, така и в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите; като отегчаващи- минало осъждане;

-за подсъдимия К. Т.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите; като отегчаващи-обремененото съдебно минало;

-за подсъдимия Б. С.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, съдействието за разкриване на обективната истина, психическото му заболяване, което не изключва неговата вменияемост, но се явява серозен улесняващ фактор; като отегчаващи-обременено съдебно минало;

-за подсъдимия М. В.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите, както и по-ниското му ниво в йерархията на групата; като отегчаващи- продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките, посочени от обвинението;

-за М. Д.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите; като отегчаващи- продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките, посочени от обвинението;

- за подсъдимия К. А.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, чистото съдебно минало, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите, по-ниското му ниво в йерархията на същата, младата възраст и по-малкия период на участие; като не са констатирани отегчаващи обстоятелства;

-за подсъдимия Р. И.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите, по-ниското му ниво в йерархията на групата, младата му възраст и по-малкия период на участие; като отегчаващи-обремененото му съдебно минало;

-за подсъдимия В. К.- смекчаващи обстоятелства- добрите характеристични данни, доброто му процесуално поведение, изразяващо се в съдействие за разкриване на обективната истина, демонстрирано още на досъдебното производство, тежкото му социално положение и неголямото количество наркотично вещество, което е държал; като отегчаващи-съдът е приел липсата на такива, независимо от данни за минало осъждане, доколкото то обуславя по тежката квалификация на деянието, а именно “опасен рецидив”;

При горепосочените обстоятелства, имащи значение за определяне на наказанията, съдилищата са ги индивидуализирали при условията на чл.54 от НК, като са приели превес на смекчаващите обстоятелства. Първоначално разпоредбата на чл.55 от НК е била приложена само по отношение на подсъдимите - С. Д., тъй като същият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.321, ал.5 от НК, която изрично визира определяне на наказанието при условията на чл.55 от НК; В. К. и К. А. поради многобройност на смекчаващите обстоятелства.

Институтът на условното осъждане по чл.66 от НК е бил приложен досежно подс.К. А., като е отложено изпълнението на определеното му общо наказание от три години лишаване от свобода с изпитателен срок от пет години.

Въззивната инстанция е изменила първоинстанционната присъда, в частта относно наложените наказания на трима от подсъдимите, като мотивите за тяхното намаляване, са следните:

-на подс.З. И. – към отчетените от първата инстанция смекчаващи обстоятелства съдът е допълнил - демонстрирането на добро процесуалното му поведение, независимо от извършения спрямо него опит за убийство; изключително влошеното му здравословно състояние, последица от посегателството спрямо него и продължилия във времето процес, което обективно не е по вина на подсъдимия И.;

-на подсъдимия М. В. – доколкото продължителността на наказателното производство не е била отчетена от първия съд, а същата налага допълнително смекчаване на положението на този подсъдим с намаляване размера на наказанието;

-на подсъдимия Р. И.- съдът е приложил разпоредбата на чл.55 от НК, но само по отношение на престъплението по чл.354а, ал.3 от НК.

Във връзка с правилността на отчетените от решаващите съдилища смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, намерили отражения при индивидуализацията на наказанията, която се оспорва от страна на прокуратурата, следва да се посочи следното:

Сред смекчаващите обстоятелства, първоинстанционният съд е приел доброто процесуално поведение на всички подсъдими, с изключение на подс.С., изразяващо се в даване на обяснения от някой от тях, както и съгласие за приемане на почти всички експертизи, без непосредствен разпит на експертите. Принципно процесуалното поведение на подсъдимите в наказателния процес е свързано с произтичащи за тях задължения и упражняване на гарантирани от закона им права. Само по себе си съгласието за приемане на експертизите, без изслушване на вещите лица е законова възможност за страните, предвидена в разпоредбата на чл.282, ал.3 от НПК. Независимо от това, в конкретният случай обаче цялостното процесуално поведение на подсъдимите е обективирало възможност делото да бъде разгледано на две инстанции в разумни срокове, при положение, че същото представлява правна и фактическа сложност, със значителен брой страни и участници, при наличието и на две обективни причини, имащи отношение към продължителността на процеса - започването на първоинстанционното съдебно следствие отначало, поради причини, налагащи отвеждане на съдебен заседател от състава на съда/след като са извършени множество процесуално следствени действия по събиране на доказателства/, както и периода от време, през който подс.З. И. не е могъл да участва във въззивното производство и се е налагало отлагане на делото.

Неправилно продължителността на процеса, е била ценена сред смекчаващите обстоятелства от страна на въззивната инстанция. Принципно нарушаване правото на справедлив съдебен процес по чл.6, т.1 от ЕКПЧ, включващ и разглеждане на делото в разумен срок, подлежи на компенсация чрез намаляване на наказанието. Преценката за разумната продължителност на едно производство е изводима от конкретните обстоятелства по делото, като се прилагат критериите, изводими от практиката на Европейския съд по правата на човека, а именно сложност на делото, поведение на подсъдимите и компетентните органи. По настоящото дело, въззивният съд единствен се е позовал на продължителността на процеса, като е приел, че същата е в разрез с разумните срокове. Конкретни аргументи в подкрепа на тези си изводи не е изложил. Периодът от време от извършване на деянията до разглеждане на делото на съдебни инстанции е около пет години, което предвид сложността на делото, броя на страните и останалите участници, поведението на подсъдимите и на компетентните органи, не може да обоснове в настоящият казус направените от САС изводи. И към момента продължителността на производството е в границите на разумните срокове, поради което не е налице нарушение на чл.6, т.1 от ЕКПЧ.

Правилно решаващите съдилища са отчетливи като отегчаващи обстоятелства-множеството лица, включени в състава на групата и продължителния период на нейното функциониране, макар и не в рамките посочени от обвинението. Неоснователно е твърдението в протеста, че са останали недооценени редица обстоятелства, имащи значение за индивидуализацията на наказанията. Като такива се сочат високата степен на обществена опасност на реализираните деяния, предвид мащабите на дейността на групата. Безспорно степента на обществена опасност на деянието има значение, но за да бъде същата завишена, трябва да са налице конкретни данни, които да характеризират деянието с по-висока степен на обществена опасност от обикновените случаи на престъпления от този вид, тъй като принципно за всяко по вид престъпление законодателно е заложена съответна степен на обществена опасност на деянието, намерила израз в предвидената санкция. Високата степен на организираност на групата, формирана в течение на времето, строгата йерархична структура между отделните членове, обособено разделяне на участниците, предвид вида на наркотичните вещества, изградената система за сигурност и извършване на “наказателни акции”, както и голямата територия на действие, са обективни характеристики-отнесими към елементите от състава на ОПГ, които разграничават тази съвместна престъпна дейност от другите форми на съучастническа дейност. Установените по делото данни за структурата и дейността на инкриминираната престъпна група са намерили своето отражение при определяне на конкретната степен на обществена опасност на деянието, реализирано от подсъдимите по ръководство и участие в ОПГ, която от своя страна е отчетена при определяне на наказанията.

Във връзка с определянето на наказанието е необходимо да бъде посочено принципното разбиране на настоящия състав за това, че при индивидуализацията на наказанието няма място за механичен формален подход при съпоставката между смекчаващите и отегчаващи обстоятелства, тъй като не става въпрос за математически величини, а за различни фактически констатации, които следва да бъдат съотнесени към конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца.

Гореизложеното дава основание да се направи извод, че наложените наказания на подсъдимите по отношение на които въззивният съд е потвърдил първоинстанционната присъда, са определени при спазване на законоустановените правила, съобразно отчетените смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, както и са съответни на целите по чл.36 от НК, поради което не са налице основания, обуславящи необходимост от увеличаване, респективно тяхното намаляване. Същото се отнася и до намалените наказания от въззивния съд на трима от подсъдимите. Това е така независимо, че както беше посочено по-горе, не е налице неразумна продължителност на производството. По отношение на подс.3. И. въззивният съд е констатирал и други смекчаващи обстоятелства, посочени по-горе/ извън продължителността на процеса/, които е обсъдил наред и в съвкупност с възприетите от първостепенния съд смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, поради което крайният извод за намаляване на наказанието, е обоснован и същото се явява законосъобразно индивидуализирано, съобразно основанията на чл.54 от НК. По отношение на подсъдимия М. В. намаленото от апелативната инстанция наказание лишаване от свобода от три години и шест месеца на три години е мотивирано отново с продължителността на производството, а същевременно съдът е пропуснал да констатира, че отчетените от СГС смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, които е приел за вярно установени са същите, констатирани от него и за други подсъдими със същото обвинение, но с определено наказание от три години лишаване от свобода. Това разбира се не означава универсалност при определяне на наказанията на подсъдими по една и съща правна квалификация и не е в разрез с принципа за индивидуалност на наказанието на всеки подсъдим, с оглед на конкретно значимите обстоятелства, но когато последните са еднакви, изискват и еднакво санкциониране на подсъдимите. Ето защо, без оглед мотивите на въззивната инстанция, намаляването на наказанието всъщност е довело до неговата правилно отмерване. На последно място относно намаляването на наказанието на подс. Р. И. е необходимо да се посочи, че се касае само относно наказанието за престъплението по чл.354а, ал.3 от НК, но не и това по чл.321 от НК. Същото е резултат на правилното приложение на разпоредбата на чл.55 от НК. Правилно въззивният съд наред с отчетените от първата инстанция смекчаващи вината обстоятелства, е отчетел и обстоятелството, че предмет на престъплението- наркотично вещество-марихуана, е с нетно тегло 0,28грама на стойност 1, 68лева. Изводите, че наличните смекчаващи обстоятелствата са многобройни и обосновават приложението на чл.55 от НК касателно това престъпление, реализирано от този подсъдим, са правилни и законосъобразни.

При горната установеност, неоснователни се явяват доводите за явна несправедливост, релевирани от подсъдимите.

Неоснователни са твърденията на защитата на З. И., Е. Е., И. В. и Д. Л., както и на Б. С. за наличието на предпоставките на чл.55 от НК, което предпоставя определянето на наказанията на тези подсъдими да бъде под минимума на предвиденото в закона. Здравословното състояние на подсъдимите И. и С. и било отчетено при определяне на наказанието сред смекчаващите обстоятелства, но същото не е от естество, което да обуслови изключителност на това обстоятелства относно двамата подсъдими.

Подсъдимият Р. И. и защитата му обжалват наложеното му наказание от три години лишаване от свобода за престъплението по чл.321 от НК, като единствено сочат, че е “изключително тежко”, без да излагат каквато и да било подкрепяща аргументация за твърдението, която да бъде предмет на обсъждане от ВКС.

Подсъдимият К. Т. и защитата му обосновават оплакването си за явна несправедливост на наказанието с коректното процесуално поведение на подсъдимия по време на съдебната фаза на процеса и събраните положителни характеристични данни за личността му, което сочи, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати с приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Освен, че тези обстоятелства са отчетени от решаващите съдилища като смекчаващи такива, те не покриват критерия за многобройност или изключителност.

Оплакването на подс.М. Д. и защитата му за явна несправедливост на наказанието не са подкрепени с каквито и да било конкретни доводи, по които касационната инстанция да вземе отношение .

Искане за приложението на разпоредбата на чл.66 от НК отправят подсъдимият М. В. и защитата му, като твърдят, че с отлагане изпълнението на наказанието ще се постигнат целите по чл.36 от НК, предвид личността на подсъдимия, семейното му положение и положителните характеристични данни за него.

Аналогично искане за приложението на чл.66 от НК, правят подс.Д. и защитата му, като твърдят, че по отношение на този подсъдим е настъпила реабилитация/освен съдебна и по право/, поради което същият следва да се счита за неосъждан и отговаря на изискванията за приложението института на условното осъждане, теза, с която не се е съобразила въззивната инстанция. От представеното пред въззивния съд свидетелство за съдимост, издадено на 26.02.2014г. е видно, че с определение на СГС, по нчд №1750/12г., влязло в сила на 29.05.2012г. подс.Д. е реабилитиран на основание чл.87, ал.1 от НК. Реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще, последиците, свързани със самото осъждане, освен ако със закон не е установено противното. Независимо, че съдебният акт, с който е допусната реабилитация, е влязъл в сила след постановяване на първоинстанционната присъда, последиците от реабилитацията са настъпили преди влизането ѝ в сила, поради което апелативният съд е следвало да отчете факта на настъпилата реабилитация по отношение на този подсъдим.

Принципно по отношение и на двамата подсъдими-Д. и В., са налице формалните предпоставки на разпоредбата на чл.66 от НК, а именно наложеното им наказание е до три години лишаване от свобода и те да не са осъждани, но при преценката дали целите на наказанието ще се постигнат, се налага отрицателен извод. Съгласно трайната съдебна практика, за приложението на института на условното осъждане е необходимо да се прецени преди всичко дали подсъдимият ще може да се поправи без ефективно изтърпяване на наказанието, като съдът е длъжен да не пренебрегва и целите на генералната превенция. За това следва да се преценят не само личните качества на подсъдимите, но и конкретната обществена опасност на деянието. Това е така независимо, че НК изрично подчертава преобладаващото значение на целта за превъзпитание и поправка на дееца. Не може да се игнорира въздействието по отношение на останалите граждани, особено когато е извършено престъпление от вид, който изисква по-интензивна реакция, така, че да се осигури въздействие не само върху дееца, но и по отношение на останалите членове на обществото. Аргументите на защитата по никакъв начин не могат да обосноват, при това с необходимата убедителност, че целите на наказанието и по-точно на генералната превенция ще бъдат постигнати с условно осъждане. Ето защо, настоящият състав на касационната инстанция намира, че наложените на подс.М. В. и на подс. С. Д. наказания лишаване от свобода следва да бъдат изтърпiani ефективно, тъй като не са налице предпоставките за приложението на чл.66 от НК.

В обобщение - оплакванията на всички касатори за явна несправедливост на наказанията са неоснователни, поради което не е налице касационно основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК, което евентуално би обусловило необходимост от връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложените наказания.

Предвид изложеното дотук, настоящият състав на касационната инстанция намира ,че протеста и всички жалби следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваното въззивно решение - в сила.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 319 от 21.08.2014 г., постановено по в.н.о.х.д. № 941/2012 г., по описа на Софийски апелативен съд, НО, 2 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: